

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:

Egy évre 6 ft. —
Fél évre 3 ft. —
Évesgyártya 1 ft. 50 kr.

Előfizetői levelet csupán a kiadó hivatali B.-Gyarmaton.

A lap szállítási díjára és a nyitólapon való részvételére külön díj nem kerül.

Az előfizetési díj a kiadónak kifizetésére kötelező.

Előfizetési felhívás

„NÓGRÁDI LAPOK” és „HONTI HIRADÓ”

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap
1876-ik évi IV. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

Évesgyártya 1 ft. 50 kr.
Egy hónapra 50 kr.

Az előfizetési pénsek egyedül a kiadóhoz címelve, — legkésőbb a postai utalvánnyal — a nyomtatandó példányok pontos szétküldés tekintetéből, mielőbb beküldendők.

B.-Gyarmat, szept. 15.

Az új megyehatárolási törvény életbe lépésétől a kormányzat közegei központosítottak, a vizony, mely a különböző kormányzati ágak közegei között eddig szabályozva nem volt, solidaris alakot ölt; megszűnik az állandó választmány, iskolai tanács, mint kevésbé jónak bizonyult intézmények; szóval a megye testén egy óriási ráskódás történik, mely szétröppentti a kevésbé éltető elemeket, s friss vért önt a megye elbágyadt ereibe.

Azon forma, melyben a régi megyék századok során át a szabadság és alkotmány védőbástyái voltak, részben megsemmisül, hogy a romok közül egy életteljesebb, a kor követelményeinek inkább megfelelő új intézmény emelkedjék ki.

Az országban szerteaszó már részint megindultak, részint közelebb fognak megindulni ama munkálatok, melyek a régi megyéket ujja fogják alakítani.

Nagy — nagy fontosságú esemény ez!

Hazánk századokon át sürd, ki volt töve a romlás veszélyeinek.

Paszliott török-tatár; rátámadt gyakran az is, kit hálá és törvény védelmére kötelezett; sőt nem elég, hogy külföldesség ellen kelle élet-halál haruzot vívunk, még önfia sem rettentek vissza, hogy hideg vasat döfjenek az édes anyaföld szívébe.

De volt egy mentőször, mely mindannyiszor megmentette a megsemmisüléstől; volt egy arkanuma, mely ottan egyformán hiába küzdött az erőszak és árny. Ősi megyei rendszerünk volt ama hatalmas védőbástya, melyről mindannyiszor megtompulva hulltak alá az ellenfél nyilai, valahányiszor az a nemzet szabadságának, alkotmányának megsemmisítése céljából kísérletet tén.

Ez volt a régi megye.

Megdöbbenve állunk a pillanat előtt, mely a megyére a halotti fá-

tyolt borítja; s szívszorogva kérjük, vajjon nem indultunk-e a botlás útján, midőn az ismert régi helyett, egy ismeretlen, még ki nem próbált világot alkotunk? Lez-e az új megye az országtestben oly egészséges szerv, mely annak az új alakban új életet, új és erős védelmet biztosítani képes legyen?

Akarjuk hinni, hogy lez.

És csak e hitben vagyunk képesek megnyugodva vonni kegyelmele búcsunkat a régi megyétől; csak e hitben nézünk megnyugvással és reménnyel az új megyék elé.

Nem lehet tagadni, hogy a mikor az új közigazgatási reform a törvényben életet nyert, nem kevés volt e hazában azoknak száma, kik kételkedő tekintettel néztek a jövő elé.

És mégis, ha tekintelbe vesszük, hogy a régi megyék az ősi intézményekkel korunk követelményeinek keretbe már-már bele nem illenek; ha egy pillantást vetünk azon közömbösség és részvétlenségre, melylyel a megyei közügyekhatóságai bizottságok a legfontosabb közigazgatási ügyek iránt viselkednek; ha bővebben vizsgáljuk ama hatáskört, melyben az új megye működni hivatala leand: lehetetlen meg nem ismernünk, hogy hasznos, sőt szükséges, miszerint ősi intézményeink egészséges átalakításra menjenek át.

Az új megyéknek egyik leglényegesebb alkatrésze a közigazgatási bizottság lez, mely részint e kormány által kinevezett hivatalnokokból s a megyének választott tisztviselőiből, részint a megye által megbízott 10 tagból álland.

A törvény értelmében e bizottság lez hivatva a megye közigazgatási ügyeinek intézésére.

Ily fontos leván feladata, nagyon természetesen, hogy e bizottsági tagság nem csupán tisztelőtbeli hivatal, hanem annak, a ki e tagságot elfogadja, lelkiismeretesen és szorgalommal dolgoznia is kell. E bizottság tagjainak képessége és munkaszeretettől fog függni a jó közigazgatás és a megyei élet egészséges volta.

Azért kiváló fontosságú kérdés az is, hogy kit válasszon a megye e bizottság tagjait.

Ha, mint eddig gyakran, ez alkalommal is csak puszta nevekhez ragaszkodunk; ha a képzelt tekintélyek sonyvaszt körből menekülni képesek nem leszünk, ugy nem fogjuk helyesen gyakorolni a jogot, melyet a törvény a 10 tag megválasztása körül a megyének biztosított.

Mig ellenben, ha igyekezni fogunk oly tagokat választani, kiknek nem csak képességük, de idejük és

kedvük is van a munkára, ez által hasznos szolgálatot teszünk a közügynek.

Megyéinkujja alakítására határnapul szeptember 28-ka van kitűzve. Nem rövid, de nem is hosszú; éppen elég arra, hogy ez ügyet a megye bizottság tagjainak köreiben bővebben megvitassuk.

Tegyük tehát figyelmünk tárgyává, nehogy a fontos nap készületlenül találjon bennünket.

A losonczi daleyilet diszhangverseny.

Losoncz és Kálmán nagytérkép 1876. szept. 17. é.

A losonczi, Szegedről diadallal visszatért daleyilet, élén országos híró kitűnő karnaggyal Kovarcz Emil képezdei zenetanárral f. hó 12-én a losonczi és vidéki közönség élvezetére diáz hangversenyt rendezett, melyen a szegedi országos dalárverseny alkalmával győztes daleyilet kitűntetési (2-ik díj) pályá díja a körülbelül 300 ft értékű tekintve az erkölcsi győzelmet, mint „practium affectionis” sal bíró tárgy nagy értékű a Szeged város által a művészetnek ajánlott színi gyönyörű műve, díszdobozokkal ékített díszkeret is bemutatott.

A minden tekintetben sikerült hangverseny, mely jelzőjét „d i s z” hangverseny teljesen megérdemelte méltóan, hogy részleteiben szólnak lefolyásáról.

Esi nyolcz órakor a lassan begyülekezett nem annyira számos mint díszes közönség, melyben örömmel láttak a vidéki értelemesek előzől körök t. t. képviselőit, Kácz Rudi zenekarának lelkesítő pózá mellett is nyugtalanul várta a főgőny felgördülését; mig végül általános, élénk figyelem között felgördült az is; a losonczi dalárda díszbe öltözött tagjai élőkön a „salonmésig” öltözött karnaggyal ténnek elő, az alforduló diadallal megtért szép és értékes daleyileti társulást, melynek búske és méltó búske zsináltartója, mert hiszen nemében ritkasága s oly győzelmes jelvényt tart, mely előtt a szegedi utcákon mindenütt leemeltek a fővegek, teljes megelégedéssel tekintett a lobogó festői redőre.

Megrendült a losonczi daleyilet feljége: „Egyetértésre szabad hazát! Örökre szegien a dal!” S utána következett a díszhangverseny első darabja a „Hymnus”. — A daleyilet a felnyolczra hirdetett s nyolczkor kezdett előadásnál beállott művésztől helyrelni kívánván, szokottnál gyorsabban hirtelen kezdte el s innen származott az, hogy eleinte az egyes hangok nem congruáltak annyira, a mi főleg a primtenoránál lós észrevehető. De ez csak egy pillanatig tartott, — mert a kitűnősen begyakorolt daleyilet szokatott otthonosságával működött, felbőszítve a hallgatóságban mindazon édes, bős, ábrándos és komoly érzelmeket, a melyeket a „Hymnus” minden magyar emberrel felkelt, kivált, ha azt a losonczi daleyilet énekli, a tapsokkal fogadott szabatos lelkesítő előadás után kilép Hajnik Béla úr. — Alig jelezt meg Hajnik Béla úr elegáns alakja s a minden eszéptől lelkesítő s a művészetet élő halál úr ember tapsokkal fogadtatik. — A taps szüntével „Alkalmi prolog” című költeményét szavalta, oly lelkesen, oly tüzzel, oly bensűséggel, hogy nem állunk az „actus” szaporaságát, nem ügyel-

Hirdetési díja:

Öt soros polt sor 6 kr
Hírlap minden hetilapjánál 30 kr
Nyitólapon 40 kr

Hirdetési díjra a kiadó. Hírlapok és társadalmi hírlapok díjára külön díjat kell fizetni.

Közlési díjra, reklámok díjára külön díjat kell fizetni.

tek meg a hang társadalmi, egyet tudunk, egyet éreztünk, mindnyájan azt, hogy szavak tr kedve költészetével/melég előadással rokonosított lényével megmagadta lelkesen, meggyőzően teljes tömörítésk.

Természetesen, hogy tapasztalunk — díjaztatunk! —

De most egy kis szünetet kérek. — A legnagyobbra való tekintettel —

Tisztelet a filológus! — Le a ká-

pokkal!

A daleyilet azon báján, azon utragad és lelki felmagasztalásán, kitűnő lelkesedést szűl, egy országot meghódított előadás, a „Dalverseny” előadás kibővített, melylyel a losonczi daleyilet a megyei országos dalárversenyen elsőrangú arad, tényleg a második díjat nyerte. — A művészes s teljes bravúrral előadott darab egyes részleteit kioldog mártányt — itt e helyen báján is, lehetetlen is, le felidőznia. — Ott vannak a dalár hangnely „Emlek lap”-jai, ott van a „Szegedi Hírrel”, ott az egész ország minden lapja, mely a szegedi versenyről referál, azok maguk a losonczi daleyilet előadásának érdemét, kitűnő szövegét. — Mi nem tudunk, de a legbiztosabb tisztelettel, mely tisztelettel, hajlunk meg az egyet méltóan értéke s vezetőjének Kovarcz Emilnek, a karnaggyak, zenei virtuositának, gratuláción!

Hogy mily nagy dicső volt a karnagy Kovarcz Emilnek a győztesen kiemelkedésén, azt elmondják Szegeden, azt tudta mindenki, azt érezte a losonczi daleyilet minden tagja, mert hiszen alig hogy az édes taparival megismételtetett, „megújratott” a „Dalverseny” — édes hangjai s e válnai nem akart éjjelre és napokra megállni, kilépett a conlikák mögött i. Kovarcz Sándor úr a losonczi daleyilet érdem édes eladás s egy talpr: esett, szívből szívbe méltó bevezetés Kovarcz Emil, mint a hazai zene művészet egy kitűnő tagja s a losonczi daleyilet s az által Losoncz város hírnevének megmagasztalója felkutatás. — s egy a daleyilet tagjai által a szeretve tisztelt karnagyt. — A közönség lelkes „Ejnye”-ekkel koszorúkkal veti rája a megtiszteltetés. — Kovarcz Emil úr megtiszteltetés volt Kovarcz Sándor úr szavaira. — Még szavak elnyelte a kőstény társ és „Ejnye” városa.

Eztán egy karos nyulak és még fűrés alak, kinek terméte előnyét a kálmán egyenruhák még inkább kiemelt, lepet a színpadra — Blaskóthy János hadnagy és csapata, hogy ábrándoznak az Ernst „Ejnye”-jában győztesen nyitott hangjaival a jelenlétének örök köszönetét és köszönetet kellően érzelmeket száraz fűre szavál. — Az elismerés az igazán művészi, gyakorlatias és művészi érteket eláruló begodjátáért (valgo „muzsiká”-val) lelkes „Ejnye” kihívja és taps volt.

Következett László F. „Csatára” a előadva a dalár által. — A „Jelenlét” lapok: egykori egyes toll a munkaszeretetének, ki nem egy talpramott és kőstényesben reményelt referálát in Kovarcz Emil „Hangverseny”-eiről, „Dalverseny”-eiről egészen megelégedetten szaga felidőznia, hogy neki esen előadás nagyon tetszett. — Mi nagyon nem tartozunk azok közt, akik a zene magistri feraré” szoktak, de kitűnően előadásunk tartjuk ezt is az előadás megdicsőítésére.

Sokakban aprony: Alig, hogy az egykori szerkesztő ezt nekünk bizalmasan megsegta, s mi azt ugyanakkor egykőri előadását sebesenről el nem hallgatunk, —

*) A katonai dologyat 1978. évi szeptember 26-án tartott katonai hangversenyen szavazta a szavát.

hón közl legkevesebbet és tal a magyar kö-
zönmű, azt írja az „Életrépek”, hogy a
magyarországi tőtöknek bátorítottan a leg-
nagyobb költője. Mi kétségbe vonjuk a
állítás, mert a „Sláv céra” szerzője Kol-
lár mind teremt erőre, mind a sláv nyelv
parátlan kezelésére sokkal teledmúlt Szad-
kovicsot. A véletlennek tehát mindenesetre
érdekes játéka, hogy e három nagy szelle-
met egy időben hozta össze Selmeirc. —
Kíváncsún lenne, mondja az idézett lap, ha
Vilakai, p. o. Szeholz Vilmos, a selmeirci
ügy magyar társaságának sok éven át a most
a tapasztaltak kör vezetője, a három költő
életének a szakaszáról; a mint annak talál
egyesek emlékeztetésben vagy az önkép-
záró érdem e jegyzőkönyveiben nyoma
maradt, egyet más közzé lenne. Ennek az
érdekessegeken kívül bátorítottan lenne
rodalomtörténeti érdeke is. Megfogyanzó

osátrák és magyarországi vendégeket, kiket kocsijákról leemelték a legelőzékenyebben fogadták a házi úr és családja (névén fia és leánya), valamint a házi úr épen Mikulán mulató testvére Huszár László a ennek neje Kiss Andorina. A házi gazdai készségtelenség után László István a helység lelkészé szánt meg rövid, de talpra esett beszédében üdvözölve a község nevében a tudomány európai híró embereit, majd Huszár Lajos a megyei főjegyzője még rövidbben francia nyelven illőnek látta üdvözölni a vendégeket addig is, még a megye alispánja a kiüdvözött helyén fogadta üdvözölni őket a megye nevében. Erre megindult az ismertetés a társalgás és a nép táncza, melyben csakhamar lezajlott a grófok is részt vett előbb a házi úr fiával majd egy kávépartia nyitka legényekkel, miután a külföldi vendégek egy része jegyzőket tett a magyar fajú nép jelenlétére egyénisének, szemérlő koponyájáról stb. még más része rajzolta a szűz menyecskék ruházatát stb.

Dél volt már, midőn megkondult a konyhának a társaságot étkezésre hívó harangja s részéről is midőn a kerti alakított udvaron terített részint magyaros részint franciaas étkekkel bőven megrakott asztalok egyenként helyet foglaltak, örömmel láttuk ezáltal a felbőklő szőlőszőlő a nap sugarait az ezüst tálcák evő eszközök és porcellán edényre vésett vagy fésült Huszár ház címerére ragyogott, mert ott szívesen üdvözöljük az arisztocrata szokásokat, hol azok a magyar nemzet vagy név díszét, éremét, bármilyen tekintetből emeli, terjeszti hivatalát. A dögcsodák lakoma jellemzőnek elég legyen csak annyit megjegyeznünk, hogy egyik szomszédunk, nem akárván kanalat a bármelyik másokhoz bízni, valódi francia pezsgőben mosogatta meg azt. De ki képes a szebbnél szebb pohár felkötéseinek számát, sorát, tartalmát leírni, vagy azon lelkesedést, a melyek azok keltek.

(Folyt. köv.)

Hírek.

Dr. Szeberényi Gusztáv szuperintendens körútiából hosszabb közleményeket kaptunk, melyek a lap szűk kerete miatt egész terjedelmükben nem közölhetők. A főpásztor általánosan mindentől igen fényesen fogadták, utolsó egyház melyet meglátogatott a k. szellő volt, hol Veres Pál a megyei espereségre érdemes és nagybecsűt világi felügyelője is jelen volt. Innen hazáig B. Csabára utazott azon igérrel, hogy a jövő év nyarán meyerék alsó részében fogja látogatni az ev. egyházakat. Több nevezetes felfedezés is történt körútiában, így pl. a taroplyai egyházjegyzőkenyveiből kiderült, hogy ezen egyház 1585-ben keletkezett a akkori felügyelője Gróf Balassa András volt. Van ezen egyház birtokában egy lobogó, egy dob a török időkből; a hagyomány szerint ezen tárgyakat a lakosság vette volna el a török portyázástól, kik Taroplyán jártak marháat rabolni. A főpásztor az iskolák rendezésére is gondot fordított, a azon egyházakat, hol az iskolák rendetlen állapotban voltak, utasította azok berendezésére. Egyesekre sem maradt a főpásztor buzgótlanság eredménytelen; így Meszka András lelti ev. egyház világi felügyelője felajánlotta a lelti iskola kipadoztatási költségét. Egy szép jelenség különös figyelmet érdemel, ez az, hogy az a parhorrealt dolog, miszerint a megye felvidéki egyházai a látogatásokat pásztor felmérésekre felhasználják, egészen alapvető; a legfeljebb egyházakban a társalgás magyar nyelven folyt, a állig volt néhány toaszt, mi a panslavistikus klóvásokra komolyan figyelemmel volt.

A megyei községek indítványával fog felépül a f. hó 28-iki megyei közgyűlésen megyénk derék főjegyzője, Komjáthy Anzelm úr. — Ezen nékülkülhetlen intézmény nem indult eléggé ajánlani a t. bizottság mellé pártfogására; mert az egészségügyi komplett rendezése a megyei községeket nélkülözhetetlen teszi megyékben, hol a szenvedő emberiség felül gondoskodás annyira primitív, annyira elhagyott. — Ez indítvány szerint — az eddigi B. Gyarmat városi község — az indítványban kitett módosítások szerint lenne megyeivé alakítandó.

Rövid hírek Bodosy Sámuel, a tisza-menti jegyző került körjegyzője, ki a jegyzői karnak nem vallott becsületet, az állásától felfüggesztetett. — B. Gyarmat-on a két közkezdésű fiatal embernek hűmen bírt halljuk; ha valóban, örömmel fogjuk közölni. — Taroplya, eddig kis község, a lakosok kérelmére nagy községgé alakították. — A b. gyarmati tiszti ügyel zeneikar, élén Szkládányi Károly karnagyával, — a tisztiőr gyakorlatokat kedves és jól betanult indulókkal kísérez. — Két széri és a S. a g. b. y. társulatának töredéke, néhány jelesebb tag B. Gyarmaton maradt és ott tegnap és ma előadást rendez. Ma „Fehér Otthellóban” lépnék fel. Működve-lő társulat alakul B. Gyarmaton, mely előadást egy hó múlva fogja megkezdeni

a kis megyeház termében. A szilvák elkészítési költségeit a részvény elszámolást fogja előlegezni. Valahára: — A nagy eső miatt, mely f. hó 10-én este volt, a b. gyarmati főútcán a víz majd egy méter magas ságra emelkedett. Az ev. egyház gondnokait Antal Sámuel, ki tudvalevőleg nagy gondnok és kis ember, majd elvitte a víz. — A Népkör B. Gyarmaton a hidegbe illő szék beállítását népezzék; mindazáltal a lapok kedvése vannak képviselve, így a „Kései népe”, „Nemzeti Hírlap”, „Pesti napló” stb. jelesebb lapokat nélkülöz a mohón olvasni kívánó község. A társalgási terem tisztartására is nagyobb gondot kellene fordítani; a kártya asztalok zároszáma. — L. o. s. o. n. o. n. a makadamizált főt romlásnak indul, több részén árkosodik. A lozsonci vásár a nagy eső miatt néptelen volt. — Ruzsákó Antal székényi haszonbérlet egy elismerő nyilatkozatot küldött lapunknak a lozsonci rendőrség éber ségéről, mely szerint az a lozsonci vásár alkalmával elvesztett két ökrét fél óra alatt kikerítette.

Halálhírek. Vettük a következő gyász lapot: A b. gyarmati ág. ev. egyh. és Drakóczy szilvától Polefkorics Paulina; valamint ennek gyermekei: Melánia és Paulina; egy szilvától Polefkorics János apjuk, szilvától nagypapjuk, szomorodott szívvel jelentik — nagytestvér Drakóczy Gusztáv bűn szeretett lelkészének, férjének, apjuknak, vejének f. évi szeptember hó 14-én buzassas betegsége után, 64 éves korában történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemet folyó évi szeptember 16-án délután 3 órakor, az Ág. evang. szertartás szerint fogunk örök nyugalomra fektetni. A boldogult 27 évig volt papja az egyháznak. Béke lengjen porai felett!

Vegyesek.

A F. Lapok egyik legközelebbi számában Hóke Lajos ismertebb nevű író párbeszédet von a mohácsi napok és a jelen állapotok felett. — Előbből lapunk 34-ik számában is van ilyen analógia Luka Gusztáv úrról, mi a két író egyenlő gondolkodását tünteti fel. Hóke L. azonban részletek, míg Luka G. általánosan elvekből vonja ki a párbeszédet. „A török beállítás előtt — ugymond Hóke — a hadi költségek fedezésére a templomok kincseit, a pápai követ engedélyével, pénzre veretés végett egybe szedték; de nagyobb részük az adó és kincsesdőr arak kezén ragadt. Báthory nádor a mohácsi esztából fáltában a Pécsről menekülő káptalan tagjaira akadt, és ezektől a templom kincseit elszedte. A vész hírére Budán, Pozsonyban a pörpök neki esett a zaidókra, a ezeket fosztotta ki. A királyi hadi kincseit Budáról Pozsonyba szállított hajókat az esztergomi várnyag rabolta ki. A Pécsről menekülő polgárokat Verhőczy Imre dombovári hajdú fosztották ki. A pálos barátok feltett egyházi kincseiket 81 ezer forint értékben, ideiglenesen mint biztos helyre Homonnán a Drugeth családnál tették le megőrzés végett, de alig kaptak vissza belőle pár ezer forint arat. A hol a felsőbb és alsóbb körökben annyira eláradt a gonoszság, ott bizony csapásoknak kellett bekövetkeznie, hogy az utódok jobb értékekben növekedjenek fel. S ha visszagondolunk a múltat, nem lép meg bennünket aggodalom a jövő miatt? Napirondan a sikasztás, az éke, váltóhamisítás, öngyilkosság, nemcsak arak pazarlása, csődje. A légkör — ugymond most is nyomorúság, a azon kell lennünk, hogy megtisztuljon, mert mindig igaz marad a régi költő szava: „Minden ország támasza, talpkőve a tiszta erkölcs.”

Petőfi, Lénau és Szkládovics a selmeczi lyceumnak egyszerre voltak tanítványai, de keveset érintkeztek egymással. Az első a magyar, a második a német, a harmadik a szláv önképző körnek volt kitűnő négo már akkor is. Lénau később jelentékeny magaslátára emelkedett a német paraszatának, míg Petőfi a magyar, Szkládovics a tót költészetben oly állást foglaltak el, melyen még eddig sem az egyiket, sem a másikat nem multa feltől saját nemzeti-ségünkbeli kult. Szkládovicsról, kiről a három közül legkevesebbet tudt a magyar község, azt írja az „Életképek”, hogy a magyarországi tótoknak bátorozottan a legnagyobb költője. Mi kétségekbe vonjuk ez állítást, mert a „Szláv céra” szerzője Kolár mind teremtől erőre, mind a szláv nyelv páratlan kezelésére sokkal felismulta Szkládovicsot. A véletlennek tehát mindenesetre örökös játéka. hogy e három nagy szellemet egy időben hozta össze Selmecze. — Kiváncos lenne, mondja az idézett lap, ha valaki, p. o. Scholcz Vilmos, a selmeczi lyce. magyar társaságnak sok éven át a most is lapintatos derék vezetője, a három költő életének e szakaszáról; a mint annak talán egyesek emlékeztében vagy az önképző körök érdem és jegyzőkönyveiben nyomara maradt, egyet más közzé tenne. Ennek az érdekességén kívül bátorozottan lenne irodalomtörténeti érdeke is. Megjegyzendő.

nek találjuk, hogy a selmeczi annalesekben „Brakszatorizist” fog találni a kutató Szkládovics helyett.

A község köréből.

T. Sz. úr! Beczes lapja utóbbi számban „A község köréből” cím alatt rovatban Dr. Bogdán Mihály levezető főorvos úr panaszkodik, hogy egy bizonyos e lapokban közölt folklór amputálási melletti ügyeséget a t. szerkesztőség véletlenségből, a vagy tudomás hiány miatt nem emelte ki; s a helyett az en szerény nevem tette ki aképen, hogy a szókot vett amputálást én végeztem sikerre. Felzárólatásnak gondolom ez a szélja?

Panaszkodik továbbá, hogy a lap, iránnyában már másodszor tanult ily mostoha magaviseletet. De miután értesítést azal kezdte, hogy én jónak látam meg nem csófolni a kis közleményt, kénytelenem vagyok Dr. Bogdán úrnak ezen ügyetlen rágalmaszát visszautasítani. Dr. Bogdán úr magát b. gyarmati martinnak tartván, mikor az ősi gyakorlatoktól eltérőkhöz haza érkeztél, már péntek reggel nálam volt, hogy engem a balcseli bír miatt, melyben neve nem említett, megvádoljon. En becsületeszavam mellett kijelentem, hogy én nem késtem a szerkesztőséget a közlemény kiigazítása miatt felkérni, s hittem, hogy ezzel őt megnyugtattam, mert a nevezett közleményt nem én küldtem be, s a szerkesztőség, az egyszerű felzárólatára ki is igazította volna; mind a mellett megfellekedezem magáról mint graduált orvos engem a wall számában közölt ama kifejezéssel, hogy a közleményt jónak láttam meg csófolni, „azon hírség a oki között akart feltüntetni, kik egy kis kitérítésért kézek a baráti, colleigialia és az eszélység által is követelt szerényeigi érteket feloldozni.

A község jól tudja, hogy nem vagyok szerénytelen és tudja azt is, hogy nem szorultam Dr. Bogdán úr rovására magamnak érdemeket szerzeni, különösen pedig ezen utolsó esetnél, mely épen legkevésbé volt kecségető arra, mert az általa könnyűnek nyilvánított múltánál ő oly primitív technikumot fejtett ki, a szabály és észszerűségnek oly szegényesen megfelelt, hogy azal a község elé nyilvánosságra lépni bármely ok miatt is, valóban nagy doria hírség és szerénytelenség kívánálk. Nézzé meg ezen esetet bármely ezakavatott ember, s biztosítom, hogy nézetemet osztandja.

Hogy továbbá Dr. Bogdán úr igen képzeldök, mutatja a megnevezett értesítésben előforduló megjegyzése is melyben azt mondja,

„hogy itteni működése óta másodszor is passzálja, miszerint hasonló ügyekben hasonló irányzatot eljárás követettél irányában.”

Már erre megbecsült nekem Dr. Bogdán úr, ha magyaráz kimondom, hogy minden igaz; a mert a tény következő volt: az 1873. évi azóta aratási időben Kelenföldtől egy hasonló szerencsétlen embert hoztak a városi kórházba, akkor Pribil foghízi orvos úr elejétől végéig végigvitt a felkar amputálást, s pedig oly precíz, hogy az irigység nem talált volna kifogást benne, s a gődkezet nyújtott Grubbaum orvos úr és szerény magam egy orvos vendékekkel. Dr. Bogdán úr is jelen volt, és kijelentette, hogy ő nem fog kéremkődni, mintha elvagy gyának, és nagyon szót, mert rég várja ő a kocsi; vidékre kell menni — egymond azonban ott maradt, és közreműködése oly csekély volt, hogy majdan más publicistának lehetett tekinteni.

Néhány nap múlva megjelent az „Ipoly” hasz azon hír, hogy Pribil orvos, egy orvos vendékekkel együtt szerencsétlen és sikerrel operált. Ha akkor a lap ezáltal szellett követelt el, azt csak iránnyában és Grubbaum úr irányában tette; mégis Dr. Bogdán ki akkor mint mondám csak néző szerepet játszott, felajánlta a lapban, és most másodszor ismétlő hírség; értelemnek szerénytelen kifakadásait oly módon, mintha akkor is ő lett volna az ügy (!) műtő orvos. Ennyire felszisszai a képmutatás, mégis küldöm (?)

Dr. Felsenburg Ferencz, megy. ker. s városi orvos.

*) E rovatban közölhetők nem világi kedélyek.

Felolgo szerkesztő: Horváth Danó.

Asztali borok.

Fajor István b. gyarmati pincészétől kisebb nagyobb mennyiségben, mértékelt áraton kaphatók.

Hirdetmény.

Alulírottak zárdá utcazi 664. számú házbeli lakosok elkölözöndök indokából f. 1876. évi szeptember hó 26-ik és 27-ik napjain, önkéntes árverés útján önkéntes házi butorok, konyha és kerti eszközök elárulásától eszenek, miről a venni másdekoroktól eszenek értesítem.

Martyn Hauke Franciska.

Nógrádmegye költségvetésének előirányzata 1877-ik évre.

Folyó szám	C z i m	A költségvetés Altal 1876-ra megállapította		Az általános vi- számlázás által 1877-re javasolta	
		frt.	kr.	frt.	kr.
	A.) Kiadások.				
	I. CZIM.				
	Tisztviselők és segédek fizetése.				
1	Alispán	2000		2000	
2	Főjegyző	1600		1600	
3	I-6 Aljegyző	1000		1200	
4	II-od Aljegyző	800		1000	
5	Tiszti ügyész	1500		1500	
6	Árvaszéki elnök	1600		1600	
7	2 „ „ „ „ 1000 ft. évi fizetéssel	2000		2000	
8	Pénztárnok	1000		1000	
9	Főszámvévó	900		900	
10	Alszámvévó	800		800	
11	Főorvos	600		600	
12	Községm	900		900	
13	Főmérnök	1200		1200	
14	Almérnök	1000		1000	
15	6 szolgabíró 1200 ft. évi fizetéssel	7200		7200	
16	6 segédszabíró 800 „ „	4800		4800	
17	Levélárnok	800		800	
18	8 alorvos 300 ft. évi fizetéssel	2400		2400	
19	3 állatorvos 300 „ „	900		900	
	Segédszemélyzet.				
10	Iktató	800		800	
21	Kiadó	800		800	
22	3 őrök 600 ft. évi fizetéssel	1800		1800	
23	2 díjnok 400 ft. évi fizetéssel	800		800	
24	Pénztárnoki őrök	600		600	
25	Számvévói őrök	600		600	
26	Mérnöki őrök	600		600	
27	6 szabírói őrök 400 ft. évi fizetéssel	2400		2400	
28	Árvaszéki iktató és kiadó	800		800	
29	„ „ „ „ irattárnok	600		600	
30	„ „ „ „ őrök	600		600	
31	„ „ „ „ díjnok	400		400	
32	Ügyészi őrök	600		600	
33	6 szülész 100 ft. évi fizetéssel	600		600	
	Összesen	45000		45400	

